

SPYDY

S02E03
Pod školou

TÚLAVÁ

uvádza

TÚLAVÁ

S02E03 Pod školou

Kovový zvuk zaznel spod podlahy Túlavej Spisovateľ pozrel na budíky. Martin vběhol na stanovisko.

„Čo to bolo?“

„Nie, nie, nie,“ Spisovateľ chytil páku. Potiahol ňou. Škripot a narážanie kovov znelo spod podlahy.

„To nie!“ Spisovateľ zatiahol brzdu kúsok po priecestí. Martin nazrel z okna. Stáli pod modrým mostom. Venoval urazený pohľad Spisovateľovi.

„Konečne sme zastali, únosca.“

„Aký máš problém?“

„Ty si môj problém,“ Martin priběhol k dverám. Spisovateľ odomkol a vyskočili vedľa trate. Spisovateľ nazrel pod motorový vozeň.

„Úchvatné,“ vystrel chrbát.

„Čo?“ Martin nahliadol. Hriadeľ visel. Zaborený do koľaje. Pozrel na Spisovateľa, ten už stál nad vysielackou v stanovisku.

„Bratislava!“ Martin roztiahol ruky a pozrel na garáže obložené pneumatikami a zarastené vysokou trávou.

„Tak, chvíľu tu pobudneme, nikto nie je voľný, aby nás dotiahli do depa a mohol som to v pokoji spraviť.“

„Náhradné diely máš?“

„Nie,“ Spisovateľ pohladil Túlavú po červenom nátere.

„Tak, čo ideme robiť?“

„Čo ja viem? Poďme niekde, kde je kúsok živšie,“ Spisovateľ si napravil mikinu.

„A to je ako kde?“

„Počuješ? Cenganie električiek,“ poskočil a šliapol po deravom asfalte.

„To ešte neznamená, že je tam život.“

„Ale je tam civilizácia,“ pozrel na Martin, ktorý vopchal ruky do vrecka, „pod!“

„Nebude bezpečnejšie, keď tu počkám?“

„Neblbni a pod,“ Spisovateľ ho chytil za golier.

„No tak!“

„Ideš?“

„Dobre, dobre, idem,“ Martin vykročil za ním.

Na križovatke, kde stála kolóna áut smerom do centra sedelo na múriku aj niekoľko študentov. Cigarety im trčali z úst a z toho, čo Martin započul vydedukoval, že chcú ísť na pivo. Spisovateľ pozrel na bledožltú budovu. Stáli pred ňou dve policajné autá. Objekt bol chránený policajnou páskou.

„No, Maťo, dnes je náš šťastný deň.“

„Pre pána Boha. Prosím, nie.“

„Aký máš problém?“

„Pred pár hodinami si spôsobil, že som obvinený z vraždy. Možno viacerých.“

„No vidíš.“

„Urobíš to zas.“

„To je pravda, ale nemáš na výber,“ Spisovateľ vykročil po chodníku k budove.

„Radšej pôjdem so študentami na pivo,“ Martin pozrel na skupinku, ktorá už kráčala cez priechod.

„Šľap!“

„Fajn, ale nemali by sme...“

„Trochu života do toho umierania.“
„Čo? To nedáva zmysel.“
„Ak chceš zažiť trošičku dobrodružstva, musíš riskovať.“
„Už som to hovoril, si psychopat.“
„Ja viem, nemusíš to opakovať. Poďme dnu!“ Spisovateľ prešiel popod žltú červeno bielu pásku.

Nenápadne prešli okolo recepcie internátu. Vyšli po schodoch hore. Na schodoch sedeli študenti, ktorí si horlivo niečo šepkali. Spisovateľ neodolal a pustil pero. Bude mať aspoň zvuk. Martin ho zastavil na medziposchodí.

„Stala sa tu vražda,“ pozrel von oknom na parkovisko.
„Aha, vidieť odtiaľto Túlavú,“ prilepil sa k oknu, „a chápem.“
Na zadnom parkovisku stáli ďalšie dve policajné autá a jedna ambulancia. Nakladali do nej lôžko zakryté čiernym igelitom.

„Chalan, alebo baba?“
„Študent,“ Martin pozrel na decká o poschodie nižšie. Pár z nich sedelo pri svojich spolužiakoch. Míkvo.

„To mi je jasné,“ Spisovateľ začal kráčať späť dolu schodmi.
„Nemyslím, žeby sme mali liezť priveľmi na oči.“
„To je najskôr pravda, ale predsa vmiesiť sa medzi študákov nie je zlý nápad.“
„No, mali sme ísť na to pivo,“ Martin pozrel na Spisovateľa. Ten zdvihol obočie a pokrútil hlavou. Martin do neho zaboril neprijemný pohľad.
„Fakt, však si vezmi, že by sa tam o tom bavili.“

„Toť pravda, ale títo vyzerajú zdrvenejšie,“ pozrel na Martina, „vieš čo máš robiť.“

„Počkaj, čo?“ strčil ho dolu schodmi. Martin ledva udržal balans, no našťastie sa

vystrel v momente, keď na neho študenti pozreli. Pomaly k nim zostúpil.

„Zdravím," poškrabal sa nad obočím, „bývam tu hore, trochu ma to zaskočilo."

„No, za pol roka tri mŕtvolý nikomu neprospejú nikomu."

„Uf," Martin sa zhlboka nadýchol, „nechcete ísť na pivo?"

„No?" vymenili si spýtavé pohľady, „cez cestu?"

„Jasné," Maťo trochu so sebou cukol.

„Počkáš nás tu, alebo?"

„Počkám," decká sa rozišli do svojich izieb. Spisovateľ na neho z hora pozeral. Martin pokrútil hlavou. Okolo Spisovateľa prešla skupinka ľudí, starších. Aktívne si niečo šepkali. Spisovateľ našahoval uši, keď si uvedomil, že jeden z nich na neho pozerá so zvedavým pohľadom. Spisovateľ pozrel von oknom na Túlavú odstavenu kúsok od modrého mosta.

Prešiel okolo Maťa, ktorému kývol hlavou na pozdrav. Pozrel dole schodmi, na prízemí kráčala skupinka ľudí. Rýchlym krokom zišiel dolu. Akurát sa za nimi zatvárali dvere, chytil ich. Vošiel do chodby. Skupina od neho nebola príliš vzdialená. Zašiel do dverí s so symbolom panáčika.

Rukou ich pridržal na šírku dlane. Chvíľu nehybne stál. Otvoril ich viacej a vystrčil hlavu do chodby. Skupina odbočila skrz krídlové dvere po ich pravici. Vyšiel zo záchodov a kráčal k dverám. Nazrel cez presklené dvere, jeho cieľ mizol za druhými. Otvoril ich a svižným krokom kráčal pomedzi šatne. Prudko, ba až nárazom zastavil. Pán v dlhom kabáte na neho hľadel s nadvihnutým obočím. V ruke držal malú lupu, skryl ju ukazovák do jej koženého puzdra a odložil ju do kapsy.

„Kto ste?"

„Ehm," Spisovateľ pohľadom skontroloval dvere. Pozrel späť na pána.

„Tak ešte raz, kto ste?"

„Spisovateľ."

„Táže novinár, nemáte tu čo hľadať," pozrel na dvere, „niečo tam máce?"

„Hovoríte voľáko divnô," Spisovateľ si premeral pohľadom tmavý kabát.

„Východňár, ale väčšinu nie.“
„Čo robí východniar v Blave?“
„Nezaťahujete ako Blavák takže čo tu robíte vy?“
„To,“ ukázal na neho ukazovák, „je dobrý postreh.“
„Detektív Droppa, Roderik Droppa,“ podal Spisovateľovi ruku.
„Ehmn,“ Spisovateľ si poškrabal bradu, „asi sa na mňa urazíte, ale,“ chytil ruku a potriasol ňou, „Spisovateľ.“
„Spisovateľ?“ detektív Droppa si premeral Spisovateľovu žltú mikinu, prešiel okolo neho a pozrel opäť na dvere. Tie sa roztvorili. Do chodby vošiel blond chlapík s malým vrecúškom.
„Prísahám, že ak ma ešte raz pošleš po siestu a po nič vážne, tak ťa odstrelím.“
„Upokoj sa,“ detektív chlapíkovi vytrhol z rúk vrecko. Vytiahol paštétu a otvoril ju.
„Kto je to? Študák?“
„Vyzerám ako študent?“ Spisovateľ si preložil ruky cez seba.
„Spisovateľ,“ detektív si práve namočil do paštéty Horalky. Slastne z nich odhryzol. Spisovateľ zvrátil čelo v údive.
„To robí vždy?“
„Jeho obľúbený jedlo,... ale kto do pekla ste!“
„Ako povedal, Spisovateľ.“
„Mám chuť vás na mieste zatknúť za tri vraždy.“
„Tri?“
„Snád viete o vraždách...“
„Pozri na neho,“ detektív prehltol posledný kus, „vlasý ma neupravené, takže sem veľmi nezapadá. Mladí majú teraz tie ulízance. Bleh. A tá mikina. Ktorý študent má vnútorné vrecko?“
Spisovateľ si pozrel na mikinu, a s nadvihnutým obočím.
„Navyše tam nosí drahšie pero ako väčšina študentov. Tí nosia lacné prepisky,

a on.... ťažšie."

Spisovateľ vytiahol pero a poťažkal si ho.

"A topánky, má ich opotrebované, neudržiavané, stále behá. Akosi pochybujem, že sa prezúva.... bez demonštrácie prosím," pozrel na Spisovateľa, ktorý stál v nemom úžase, "a ruky má pevné. A dáva pozor. A keď išiel do mňa vraziť stihol zastať, má dobré reflexy. Povedal by som že robí niečo na čo sa musí sústrediť. Vzadu stojí vlak, tým ste prišli, že?"

"No áno."

"Váš?"

"Uhm," Spisovateľ prikývol, pero už mal odložené.

"Prečo práve sem? A inak pekná Hydra."

"Padol hriadeľ.... takže bez pohonu."

"Takže neHydra?" detektív sa zachichotal.

"Ospravedlňte ho, vyžíva sa v doprave, celkom."

"V pohode, málo ľudí ju nazve Hydra," mal mierne pootvorené ústa a čakal, kým sa detektív upokojí.

"A ako ju voláš?"

"Túlavá."

"Ó, Túlavá, lebo sa v nej túlaš, čo ty vandrák."

"Prosím?"

"Predpokladám, že veľa cestuješ, keď.... si si ju mohol dovoliť."

Spisovateľ prikývol.

"Chceš vidieť mŕtvolu?"

"Roderik! To nemôže..."

"Pod'," privolal ho rukou a vošli do vestibulu, kde bola k streche prilepená dievčina. Prázdny pohľad mala namierený do zeme.

"Ako?" Spisovateľ si prezrel miestnosť vôkol seba.

"Predpokladám, že mal rebrík."

„Mal?“ chlapík na neho pozrel, „čo ak to je šialená ženská?“
„Nikdy to nie je ženská,“ detektív ani okom nepohol.
„Keby to bola žena, tak tam je chlap,“ Spisovateľ pozrel opäť na telo s bledou tvárou.
„Čo to?“ chlapík na neho pozrel.
„Ale nič, nič.“
„Mne to nepríde ako nič.“
„Jožo, nechaj ho.“
„Ale čo ak sem chodí pravidelne vraždiť dievčatá?“
„Ktorá by ho chcela?“ detektív podišiel k skleneným vitrínam s plagátmi.
„No dovoľte,“ Spisovateľ zalomil ruky v bok, „to vy tu žeriete Horalky s paštétou.“
„Máš pravdu, mali by sme ho zatknúť,“ detektív pozrel na Jozefa.
„Snáď som vás neurazil, pán detektív, alebo?“
„Heh,“ Spisovateľ prešiel do vedľajšej chodby s tým, že Jozef ho nasledoval.
„Neverím vám.“
„To je dobre, poďte,“ Spisovateľ pozrel na bufet vedľa ktorého stál automat na kávu. Zastavil až na schodoch do podzemia. Pozrel na Jozefa, ktorý pozrel späť na detektíva Droppu, ktorý lupou pozeral na mŕtve telo. Pokrútil hlavou. Spisovateľ už zišiel do podzemných chodieb, Jozef ho takmer nedobehol. Šero by bolo skrylo absolútne všetko, keby aspoň jeden z nich nemal baterku. Spisovateľ kývol hlavou.

Martin sa usadil za drevený stôl v malom podniku. Kútiky úst mu zdvihlo, keď zbadal preškrtnutú cigaretu. Decka si okolo neho posadali.
„Ako to, že sme ťa nikdy nevideli?“
„Odchádzam väčšinou zavčasu ráno a prichádzam neskoro večer,“ chytil do ruky

krígel.

„Aha, uhm,“ pozrel na pivo, „tak, aby sme to prežili?“

Sklo chvíľu štrngalo, potom všetci odpili. On najmenej. Ošívajúc si prezeral svoje okolie.

„A čím sa živíte? Keď tak dlho pracujete?“ pozrela na neho jedna dievčina.

„No,“ pomädľil si ruky, „nemal by som o svojej práci veľmi hovoriť.“

„Aspoň naznačiť?“

„Starám sa o bezpečnosť a chod v národnej banke,“ odvrátil zrak od novín na vedľajšom stole. Žiarila na nich fotka národnej banky.

„Takže chrániš naše financie?“

„Tak, akurát mám momentálne hlúpu pracovnú dobu. Už tretí mesiac, bo druhý kolega je mimo a vedenie to nevie zorganizovať.“

„Jáj.“

„Poznali ste obeť?“

„Samozrejme, bola to naša spolužiačka,“ vymenili si smutné pohľady.

„Ou, úprimnú sústrasť.“

„No, Veronika bola fajn baba,“ dievča si pretrelo oči, „je to hrozné touto dobou.“

Spisovateľ prišiel ku výťahovým dverám a bránam na parkovisko. Pozrel na Jozefa, ktorý pozrel na dvere.

„Koľko je tu vchodov?“

„Viac než dosť.“

„To je nežiadúce.“

„Mne o tom nehovorte, ale sú tu kamery. A ani jedna nezachytila nič podozrivé.“

„Ani jedna?“

„Vôbec žiadna. Takže to buď musel urobiť niekto kto je tu stále, alebo niekto kto

sem chodí pravidelne."

„A kedy sa tam vzala?"

„Cez noc, ale vraj ju týždeň nikto nevidel. Ani jej vlastná rodina, takže bola niekde tu."

„Na kamerách by bola vidieť, ako ju tam vlečie, nie?"

„To je pravda," Jozef si poškrabal ucho.

„Takže, ako ju sem dostal?" Spisovateľ pozrel cez priezor na ihrisko.

„Máme iný problém, druhý deň chýba druhá holka," Martin za nich doskočil. Detektív zastal tesne za ním.

„Nevidela ju ani jej matka," Roderik pozrel na Martina.

„Ani učiteľia, či spolužiaci," Martin dokončil, vymenili si s detektívom spýtavé pohľady.

„Kto je to?" ukázal na Martina, zatiaľ čo Martin položil rovnakú otázku ukazujúc na neho.

„Martin, Roderik, Roderik, Martin. Martin je môj spolucestujúci a Roderik, je detektív."

„Odkedy ma voláte menom?"

„Robím si čo chcem, zvyknite si."

„Ste drzý," Jozef na neho pozrel s nechutou.

„Páči sa mi," detektív tleskol rukami.

„Nie som na chalanov," Spisovateľ hľadel na osobu pred ním.

„Nie, a prečo potom vláčiš jeho?"

„Prosím?" Martin pozrel na detektíva, „bastard."

„Vyzerám snád' ako kríženec?"

„Čo?" Martin pozrel na Spisovateľa.

„Bastard je kríženec, alebo miešanec."

„Krátky, musíme to vyriešiť, a pokiaľ možno tú ďalšiu zachrániť," mávol na svojho kolegu detektív a vbehol do tmavej chodby.

„Ďalšie vraždy?" zvesil ramena Martin.
„Dúfam, že tento krát nie," Spisovateľ sklopil zrak.
„Vyzeráš neskutočne unavený," podišiel k nemu, „spávaš ty niekedy?"
„Z času na čas. Ale nikdy nie dobre."
„Zlé sny?"
„Keby to boli len sny," Spisovateľ prešiel okolo Martin, „pod' chcem to čo najskôr vyriešiť. Pred tým ako umrie ďalšie nevinné dievča."
„Mám nápad."
„Počúvam."
„Čo keby sme..."

Detektív Droppa pozoroval ako nevládne telo nakladajú do sanitky. Hľadal pohľadom nitku, ktorá by ho viedla k páchatel'ovi. Vošiel do šatní, kde narazil na Spisovateľa. Prezrel si všetky rohy. Vošiel ďalej do chodby s hlavou stále namierenou dohora. Prešiel celú chodbu bez zastavenia. Prikývol pre seba. Jozef za ním kráčal. Tiež sa obzrel po stene. Ale len na chvíľu.

„Čo sa deje?"
„Na tejto chodbe nie sú kamery," prešiel do vestibulu pred schodisko, „musel ju tam dostať tadiaľto."
„Páni, nechcem vám kaziť radosť, ale je to dvadsaťštyri hodinová služba. A tieto dvere sú v noci zamknuté," recepčná na nich pozrela odpila si z kávy.
„Do frasa," detektív dupol nohou do zeme.
„A nie, nikto tadiaľto mŕtvolu neťahal."
„Nemusela byť mŕtva, mohol ju zabiť až tam, nie?" Krátky pozrel na svojho kolegu.
„Spoznala by ju," pozrel na recepčnú.

„Nikto v noci neprechádzal, bol by o tom záznam a tam hore v rohu je kamera. Aspoň vo vestibule. Takže by sme o tom vedeli.“

„Ja to môžem,“ detektív pozrel na Spisovateľa, ktorý práve vošiel do vestibulu s Martinom.

„Zožeňte si spacáky, budeme spať v škole!“ zavelil Spisovateľ.

„Nie. To nehrozí,“ Krátky pozrel na detektíva.

„To je skvelý nápad! Tak zistíme najlepšie, kde sa môže ten chlapík zašívajú! A kde ju skrýva!“

„O môj Bože,“ Jozef si udrel dlaňou do čela, „prečo vždy nájdeš rovnakých psychopátov?“

„Tiež sa pýtam,“ Martin kývol ramenami s úsmevom na Spisovateľa.

„Nepoznáš ma ani deň,“ Spisovateľ zalomil ruky v bok.

„Nechceš sa previezť? Trošku si vyvetrať hlavu?“ Krátky pozrel na Martina, ktorý prikývol.

„A s ním ideš dobrovoľne?“

„Aspoň viem jeho meno a je tu jediný čo pôsobí, že ma v hlave všetko v poriadku.“

„Tak aká bola jazda?“ detektív vyceril zuby na Martina, ktorý si držal žalúdok. Spisovateľ ho chvíľu pozoroval sediac v kresle uprostred vestibulu. Oči mu zbehli na detektívna a potom na Maťa. Jozef kráčal vystretý s rukami za hlavou. Martin otvoril ústa, no hneď ich aj zavrel a zakryl si ich rukou.

„Ešte?“ detektív pozrel na svojho kolegu.

„Ešte nie, celkom sa drží,“ tľapol ho po ramene.

„O čo ide?“ Spisovateľ vyskočil k Martinovi.

„Povedzme, že pán Kolega si užíva akčnú jazdu,“ detektív si preložil nohy cez seba. Spisovateľ pozrel na Martina.

„Ideš bliť?“

S nadutými lícami prikývol. Spisovateľ prebehol miestnosť pohľadom, položil ruku na Maťove rameno a smeroval ho chodbou k dámskym záchodom. Maťo pozrel na slečinku a snažil sa pokrútiť hlavou. Spisovateľ ho však natlačil na toalety. Martina naklonila nad misu. Ten dal so seba von, čo mohol.

„Prečo nemôžem spoznávať normálnych ľudí?“

„Ehmn, no, asi nás vábiš.“

„Vábim ťa?“

„Nie,“ po chvíli rozmýšľania hodil na Martina škodoradostný úsmev. Z vrecka vytiahol servítky a chcel mu utrieť tvár. Martin mu chytil predlaktie a druhou rukou vytrhol servítky.

„Nie,“ a utrel si tvár samostatne.

„Dobre, ty urážka,“ tľapol ho po ramene, „už je ti lepšie?“

„Celkom áno. A nie som urážlivý.“

„Hovor si čo chceš.“

„Naozaj nie som. Videl si ma uraziť sa?“

„Vlastne, nie.“

„Tak vidíš,“ Martin narovnal svoju chrbticu a prešiel pohľadom priestor.

„Na dámske to vyzerá dosť zdevastovane,“ Spisovateľ počkal, kým Martin prikývne a spolu vyšli do chodby.

Detektív sedel s úškrnom na tvári čakajúc na dvojicu. Na rukách mal spacie vaky, ktoré im ponúkol. Prijali ich.

Všetci štyria sa rozložili vo vestibule. Z bezpečnostných dôvodov. Napokon najskôr sa tu pohybuje vrah. Celkom určite. Spisovateľ zasvietil na Martina. Ten si zakryl tvár a pozrel von oknom. Stromy ohýbalo vo vetre. Okná na internáte

zhasínali.

„Ako?“ Spisovateľ zhasol svetlo.

„Chýba mi moja posteľ.“

„Tam by si nemal také dobrodružstvo.“

„Hehe. Mačku?“

„Čo?“

„Dám ti do ruky sošku čiernej mačky?“

„No dobre, dávaj bacha. Tak ako sme dohodnutí, jasné?“

„Jop.“

Z vonka doľahol zvuk praskania. Konáre ohlo. Dážď bubnoval po sklách. Chalani nechali zasvietené malé svetlá pod sedačkami. Tie tlmili ich intenzitu. Jedno hlavné, ktoré bolo zapojené do prúdu bolo na konci chodby. Pôvodne fungovalo ako senzor pohybu. To však pán Droppa akosi silnejšie vymontoval.

Martinovi po brade tiekla slina sprevádzaná trojitým chrápaním. Ani jedno z toho nebolo jeho. Zamľaskal perami. Prevalil sa na druhý bok. Čelom narazil do chodila. Otvoril oči. Cúvol, no vak mu to veľmi nepovolil. Prezrel si lýtko pred očami. Aj druhé. Ladné a nahé. Slabo osvetlené. Zdvihol tvár. Stála nad ním dievčina - úplne nahá. Prst si priložila na pery. Hľadel na ňu. Očami prebehol svojich chrápajúcich kolegov. Ukazovák ho privolala, keď kráčala chodbou. Vstal. Kráčal za ňou. Z vrecka vytiahol mobil. Zastala a pozrela na neho. Ukazovák pokrútila pred tvárou. Odložil ho späť do vrecka. Kráčali v absolútnej tme dolu schodmi. Sledoval nahú slečnu, silno pochyboval, že je plnoletá. Zastala uprostred chodby. Stál za ňou. Naprázdno prehltoľ čakajúc, že dievča bude pokračovať vo svojej púti. Namiesto toho ho prekvapil tupý predmet na zátylku. Dobre vedel o čo ide. Zdvihol ruky do vzduchu.

Žena kráčala pred nimi v tme chodieb. Zastali pred kovovými dverami. Maťo pocítil ako ho mohutná ruka pritlačila k dverám. Druhu videl s kľúčom v zámke. Cukol sebou. Mohutná ruka ho zdrapil a švacla o dvere. Zatvoril oči v bolesti tupého nárazu. Dievča pristúpilo k dverám potom, čo majiteľ mohutnej ruky odstúpil. Otvorilo. Martin videl tmavú miestnosť rozdelenú pletenými mriežkami. Bez slova kráčala s hlavňou priloženou na zátylku.

„Ľahnúť," tichý výrazný hlas mu prehnal mráz po chrbte. Nenamietal. Ľahol si doluznak na ležadlo. Cítiac zbraň čakal, čo bude ďalej. Pocítil dva popruhy, ktorého pritlačili k ležadlu. Ledva dýchal.

„Ty," počul ako chlapík oslovil dievča, „kľakni si sem!"

Spisovateľ prudko otvoril oči. Rýchlo dýchal hľadiac do stropu. Otočil hlavu na Martina. Nečakane videl prázdny spacák. Obzerajúc sa vôkol vstal na nohy.

„Maťo?" Vzal jedno zo svetiel na zemi. Prezrel si detektíva aj jeho kolegu. Boli na svojom mieste. Pri Maťovom spacáku však boli odtlačky chodidiel. Vlhké odtlačky. A malé. Na Martinovu nohu. Svetlo mierilo na zem a sledoval chôdzu, ktorá sa nemohla stať tak dávno. Zišiel dolu schodami. Zastal. Uprostred chodby kľáčalo nahé dievča, pozeralo do zeme a malo rozprestreté ruky. Pozrel za seba.

„Ehm?" nadýchol sa, „si v pohode?"

Ticho.

„Hovoríš? Si pri zmysloch?" zasvietil na jej telo. Sklopil zrak a znova na ňu pozrel. Nehybne tam kľáčala a hľadela do zeme. Opatrne spravil jeden krok. Druhý. Dievča stále kľáčalo nehybne. Pristúpil až k nej. Čupol si a pozrel jej do tváre. Pohľad mala prázdny. Odstúpil. Hľadel vôkol seba. Znova na ňu pozrel. Tupý náraz zásobníkom zbrane ho poslal k zemi.

Prebral sa hľadiac priviazaný na stene. Hľadel pred seba, ako sa starší pán - ten čo ho pred tým videl, ktorý mu bol povedomí - naťahuje nohavice. Odvrátil zrak. Odstúpil od ležiaceho dievčaťa, ktoré prázdny pohľadom sledovalo strop. Chlap k nemu pristúpil a pozrel mu priamo do očí. Spisovateľ bez toho aby pohol brvou pocítil hlavneň na svojej hrudi. Na bruchu. Pod pásom. Rozkroku. A potom na brade.

„Neviem sa rozhodnúť,“ chlap klepkal palcom po poistke. Martin niečo zamumlal. Spisovateľ ho našiel pohľadom, ležiac doluznak na ležadle.

„Ale, ale, ale...“ chlap pozrel na Maťa, ktorý sa skúsil odtlačiť. No popruhy mu to nedovoľovali. Chlap ho chytil za hlavu a ústa priložil k jeho uchu.

„Velmo sa nevzpíraj,“ chytil mu vlasy a zo zdvihnutím mu prirazil tvár do ležadla. Martin zastonal.

„Nechaj ho,“ Spisovateľ pozeral na chlapa.

„Ale, tak by si ho chcel ušetriť, hej?“

„Nechaj ho!“

„Nie si v pozícií na rozkazovaní, nezdá se ti?“

„Povedal som, nechaj ho!“

„Donúť ma,“ chlap zdrapil Martinovu hlavu a zaklonil mu ju. Jeho tvár sa v bolesti v krku pokrivila. Pravou rukou ho potľapkal po líci. Chlap pritiahol malú miešačku a vzal hadičku, ktorú Martinovi zasunul do úst. Chytil pásku na koberce a prilepil mu ňou tvár. Martin skúsil zastonať. No nakoľko už ledva dýchal, tak to bol tichučký zvuk. Spisovateľ udrel rukami vo vzduchu.

„Čo sa ti nepáči?“ chlap k nemu podišiel a chytil ho za tvár. Spisovateľ mu zahryzol do ruky. Chlap mu za to vylepil facku. A stena mu dala druhú. Roztvoril mu žltú mikinu a vytiahol z nej pero a zelený skrutkovač.

„Nečakané,“ zdvihol pred seba skrutkovač, a pozrel na Martina, „asi ako smrť“

cementom v tele."

Chlap prešiel k Martinovi a prevrhol miešačku. Veľmi zriedený cement začal tiecť hadičkou. Blížil sa k Mažovej ústnej dutine, ktorá sa márne snažila kričať o pomoc. Chlap mu medzi lopatky položil skrutkovač.

"Keby ste sa nedrbali do mojich vecí, boli by vaše životy dlhší."

"Tvojich vecí?"

"Sex?"

"Znásilnenie? A vražda?!" Spisovateľ zaúpel.

"Ale no," chlap pritlačil skrutkovačom do Martinovej chrbtice. Na moment prestal a prezrel si ho. Zdvihol zrak na Spisovateľa potom späť na Martina. Opäť zelený predmet pritlačil, no tento krát sa okolo Martinovho tela zablysol bledomodrý záblesk a chlapa odhodilo. Spisovateľovi stuhla tvár. Chlap dopadol na zem cez stoličky. Skrutkovač dopadol na zem a Martinovi po tele behali elektrické výboje. Len chvíľku. Ustali. A opäť nabrali na intenzite. A ustali. S jeho dýchaním.

"Do riti!" Spisovateľ znova zaúpel.

Dievča na zemi sa prevalilo na brucho a vystrčilo zadok do priestoru.

Kovové dvere zahrmeli.

Spisovateľ videl detektíva Droppu, ktorý otvoril dvere. Okolo krku mal dve svetlá, ktoré osvetlili priestor.

"No, tu ich máme," vošiel dnu.

"Odpútaj ma, niečo s ním je. Aj s ňou!"

"Pwsosmakstcwiemdohwdwaceen!" zabrblal Martin.

"Dajte mu tu hadičku preč! Zadusí sa!"

"Urob toto, urob hento," Droppa vzal hadičku a vytrhol ju Martinovi z úst. A zastavil miešačku. Martin vykašľal cement z úst.

"Ďakujem," stále vykašľoval, "prosím, vodu."

"Čo akože skúšate?" Droppa odopol Martina, ktorý sa posadil. A tuho detektíva objal. Ten sa vytrhol a namieril na Martina zbraň, "to už nikdy nerob!"

„Okay," zhlboka dýchal a pozrel na Spisovateľa.

„Na mňa nepozeraj, ty si tu za divného."

„Čo?"

„Odhodil si ho."

„Koho?"

„Toho chla..." chlap vstal a bolo počuť cvaknutie poistky. A tri výstrely. Detektív strhol Martina k zemi. No Spisovateľovi sa guľka zavrtala do ruky. Detektív vystrelil po chlapovi, ktorý ale už stál pri dievčati. A začal ju používať ako živý štít. Detektív mieril do dverí.

„Spisovateľ?" Martin k nemu pristúpil. Spisovateľovi z ruky tiekla krv prúdom. Martin mu ju chytil pod ranou a stlačil. Pozrel sa mu do očí.

„Bude to dobré," pritlačil, „potreboval by som obvaz, detektív."

„Hneď," sklopil zbraň a siahol do vrečka po taštičku so zeleným krížom.

„Budeme ho musieť dostať do nemocnice, nemôže mať guľku..."

„Nie! Musíme ho zastaviť! Zabije ju!" Spisovateľ s krvavou tvárou začal kričať.

„Upokoj sa, lebo do teba napálím druhú," detektív pozrel na Martina, ktorý skončil obväzovať zavesenú ruku.

„Ja by som ho tu nechal. Hore mu bude ťažšie prúdiť krv. Nevykrváca."

„Fajn."

„Nie!" Spisovateľ na nich pozrel. Detektív s Martinom si prikývli a vošli do dverí.

„Vy hajzli! Dajte ma dolu!"

Martin vykukol za roh chodby, ruka mu zaiskrila. Zhlboka dýchal. Potriasol hlavou a zbavil sa iskrenia. Pozrel na svoju dlaň. Pokrútil pred ňou tvárou a pozrel pred seba. Detektív to robil na opačnej strane chodby.

„Kam šli? Nemohli sa vypariť?“ detektív pozrel na Martina. Ten mykol ramenami. Doľahol k ním výkrik hlasnejší než Spisovateľovo nadávanie. Ktoré náhle stíchlo. Obaja pozreli na schody. Rozbehli sa. Vybehli hore schodmi a pred bufetom obaja zakopli o natiiahnutý špagát.

„Heh,“ chlap odistil a stlačil spúšť mieriac na detektíva. Hlasné puknutie prehlušilo tmu. No detektív pozrel hore. Chlap pozrel na zbraň.

„A do riti,“ zvrtol sa. Detektív vstal a začal šprintovať za chlapom. Martin ho nasledoval. Zastal vo vestibule. Nahé dievča stálo nad Jožom Krátkym s kvetináčom v rukách. Vrhol sa po dievčati, ktoré spadlo na zem. Črepník sa rozletel na niekoľko kusov a hlina s rastlinou skončila na zemi. Jozef pozrel na Martina.

„Ubránil by som sa.“

„Ten ženský krik tomu nenasvedčoval.“

„Zľakol som sa, a už ju pusti.“

Martin si uvedomil, že ju stále drží. Odtiahol ruky no drobné modrasté záblesky ju trafili do tela. Prehlo ju. Odskočil. Jozef ho zachytil pred stolíkom. Dievča sa pozrelo na chalanov. Potom na svoje nahé telo. Skrčila sa a zakryla.

„POMOC!“

„Chceme ti pomôcť,“ zašepkal Martin.

„POMOC!“

„Nemôžeme ju umlčať?“ zdvihol zrak na Jozefa.

„Som od polície. V poriadku? Prišli sme ti pomôcť, dva dni si nebola doma. Dýchaj.“

„PO - lícia?“

„Áno,“ Jozef prikývol.

„Ale, ale... nútil ma robiť veci, ktoré som robiť nechcela!“

„Kto?“

„Profesor.“

„Čas ho chytiť,“ Jozef pozrel na Martina, „ostaň tu s ňou.“

„Dobre," pozrel von oknom, „ale mohla by si si dať cez seba aspoň spací vak."

Chlap stál na streche so zbraňou namierenou na dvere. Detektív z nich vyletel. A okamžite zastal.

„Nemáte nabité," vystrel sa a tleskol si rukami.

„Chcete to vyskúšať?"

„Umrieť? Vždy som chcel," vykročil k chlapovi, „život je utrpenie. Medzi idiotmi."

„Čo vy o tem môžete vedieť?"

„Dost," namieril zbraň na chlapa.

„Tak sa mi to páči. Zbraň proti zbrani."

„A čo muž proti mužovi. Bez zbraní."

„Nie ste blázen," chlap držal ukazovák na spúšti.

„Nah," detektív odistil a jeho ukazovák tiež skončil na spúšti.

Jozef Krátky bežal hore druhým schodiskom. Roztvoril dvere za chlapovým chrbtom. Ten prehodil zbraň a vystrelil smerom za vĺzganím. Krátky sa len tak tak uhol, pretože ho zbadal dostatočne včas. Hodil sa na zem. Detektív vystrelil na chlapa, ktorý už ale nestál na svojom mieste. Vystrelili po sebe.

Dievča zakryté v spacom vaku pozrelo na Martina, ktorý hľadel k stropu. Spodná pera sa mu triasla a ruky mu zaiskrili.

„Čo máte s rukami?"

„Uh," pozrel si na ruky, pretočil si ich a zovrel ich, „ja neviem."

Zhlboka dýchal, pretrel si tvár.

„Nevieš?"

„Netuším," pozrel do chodby so schodmi do podzemia, „ako ťa ovládal?"

„Dáke sérum, či čo, dáka droga," dievča sa roztriaslo.

„Upokoj sa, bude to v poriadku, všetko bude fajn," pozrel na ňu, „ale ak mi ukážeš čo to bolo, môžeme ho donútiť vyklopiť všetko, čo urobil."

„Nechcem tam ísť."

„Chápem ťa, veľmi dobre ťa chápem, tiež sa mi tam nechce ísť, ale ostal tam človek. Musíme ho dostať von, dobre?"

„Dobre," prikývla. Zabalená v spacom vaku vstala a urobila si z neho róbu, „podme ho odtiaľ dostať. Nech sme už odtiaľ preč."

Vykročili do tmy školskej chodby, kráčali bok po boku k otvoreným kovovým dverám. Otriaslo ju.

„Už tam nie je," natiahol k nej ruku a hneď ju stiahol, pozrel na dvere.

„Maťo, daj ma dolu," Spisovateľ so sebou šmaril o stenu.

„Ak budeš hnusný nechám ťa tam do rána."

„Hmn," Spisovateľ vystrúhal umelý úsmev, „skús tu prdel."

„Vydrž," Martin k nemu pristúpil a pozrel mu na ruku, „už to vyzerá lepšie."

„Toto je ono," dievča ukázala na škatuľu od topánok. Martin odopol Spisovateľa, ktorý skončil na nohách a pozrel spýtavo na Maťu.

„Tá droga?" Martin podišiel k dievčaťu, chytil veko od škatule. Do plna naložená injekčnými striekačkami a fľaštičkami s modrastou tekutinou. Pokrivil tvár a jednu plastovú nádobku vytiahol.

„Čo myslíš, že to je?"

„Myslím, že to ani nechcem vedieť."

„Ale vážne," Martin pozrel na dievča, ktoré vyšlo do chodby s vzlykom.

„Dám to detektívovi na rozbor, určite majú na to lepšie vybavenie než ja - my."

„Nie je žiadne ‚my'," Martin prišiel a dievčaťom, vzal ju okolo pása a spolu kráčali do vestibulu.

„Kde je detektív?" Spisovateľ vybehol do chodby.

„Najskôr v prestrelke," Martin pozrel k stropu. Ozvali sa ďalšie výstrely. Spisovateľ prebehol okolo dvojice, nohy sa mu prepletali po schodoch až kým nevyšiel úplne hore.

Rozrazil dvere, v ruke stále držal fľaštičku s tekutinou, chlap na neho pozrel. Detektív si držal ruku a takisto aj pán Krátky.

„Prišiel ste na prostrelku bez boučačky?"

„Môj štýl," Spisovateľ pozrel na chlapa, ktorý na neho mieril, „ale skôr než ma odbachnete, čo to je?"

„Našiel ste moju drogičku, čo?" chlap vyceril zuby.

„Tak trošku," pozrel na nádobku.

„Je ze zhora dírka?"

„No," Spisovateľ pozrel na vrchnák. Prešiel po ňom palcom. Prikývol.

„Dám ti jednu otázku, prečo myslíš, že to tak je? Prečo sem to do ní pchal injekciú?"

„Čakal som, že mi to ozrejmiš," Spisovateľ podišiel k chlapovi. Detektív natiahol ruku za zbraňou. Chlap bez pozerania vystrelil do zbrane, ktorá vrazila o múrik na kraji stropu.

„Nehýbať! Lebo ho odprásknu jak nic."

„A vy ste profesor čoho?" Spisovateľ urobil ešte krok, tento krát výstrel smeroval k nemu. Fľaštička, ktorú držal za vrchnák zmizla. Tekutina dopadla na zem a ošpliechala ho.

„Už len pach toho je nákazlivý," vyceril na neho zuby, „taže, teďka zadržíš dych, aneb ma poslúchneš."

Spisovateľ zatajil dych, chlap k nemu pristúpil. Pozrel mu do očí a obišiel ho dookola.

„Víš kamoško, ja už sem imúnny," položil dlane na Spisovateľove ramenná. Pristúpil revolver deväť milimetrovej raže a pozrel na Krátkeho. Ten si jednou rukou zakrýval nos a druhú mal kúsok od zbrane. Chlap pokrútil hlavou, vzal zbraň a

dal ju pred Spisovateľovu ruku.

„Vezmi si jí a prežen olovo tu tvojmu kamoškovi," Spisovateľ z prázdnyim pohľadom uchoпил zbraň a namieril ju na Jozefa. Ktorý na neho hľadel, mumlal si modlitbu popod nos, detektív Droppa vstal a mieril na chlapa. Chlap na neho pozrel, pokrútil hlavou. Obaja vystrelili naraz. Chlapa zvrtilo a z ramena sa mu vyvalila krv. Detektívovi vyletela znova zbraň z ruky, nechal ju tak. Nohy sa mu v tme prepletali. Hluk nákladného vlaku prehlušil jeho krik pri vrazení chlapovi do tváre. Zdrapil Spisovateľovi ruku so zbraňou tesne pred výstrelom. Krátky odskočil ako najďalej vedel.

„Odbachni ich!" chlap zaskučal zo zeme. Spisovateľ zhodil zo seba detektíva, a namieril mu na čelo. Detektív naprázdno prehltol. Spisovateľ znova odistil. Stlačil spúšť. Nič. Zbraň nevystrelila. Detektív mu okamžite zbraň vytrhol a chytil mu ruky tak aby ich mal za chrbtom. Krátky pristúpil k chlapíkovi, no ten vyskočil na nohy a tlačil ho ku kraju strechy. Skúsil sa zaprieť. Na lýtkach zacítil múrik. Cítil ako sa mu chrbát prehýba do prázdneho priestoru. Chlap ho naďalej tlačil. Detektív pustil Spisovateľa a bežal za nimi.

„NIE!" znelo studenou nocou.

Martin z automatu vytiahol kávu a podal ju dievčaťu. Po tom čo prehrmel vlak v okolí počul niekoľko výstrelov. Prešiel ku schodisku z ktorého videl na vonkajšiu terasu za budovou školy. Zdvihol pohľad. Videl dve osoby padajúce na dlaždice terasy. Otvoril okno dokorán a preliezol na terasu. Pozrel hore. Detektív trčal cez kraj s natiiahnutou rukou. Pozrel na dve telá. Krátky ležal dolu znak na chlapíkovi, ktorý mal skrútenú chrbticu a všade vokol neho sa v tme ligotala krv. Martin pristúpil ku Krátkemu.

„Ehm?"

„Do riti! Asi som si zlomil ruku.“
„Inak sa môžete hýbať?“ čupol si k nemu a prezrel si jeho telo. Pomohol mu vstať, natiahol si chrbát.
„Asi hej,“ zastonal od bolesti a pozrel hore na detektíva. Martin mu rukou mávol.
„Bude v poriadku,“ zakričal. Detektív pozrel za seba. Martin prižmúril oči.
„O nie,“ Krátky pozrel hore. Detektív stál chrbtom ku kraju.
„Čo sa deje?“
„Ten magor ho odbachne.“
„ČOŽE?“
„Prikázal mu to tento vidlák.“
„Do riti,“ Martin rozbil okno na schodisku, nechcelo sa mu tlačiť cez malý otvor. Po schodoch vybehol hore a rozrazil dvere. Spisovateľ mieril priamo na detektíva asi z dvoch metrov.
„Prestaň!“
„Heh, keby to pomohlo, už by bol pokoj.“
„Spisovateľ, prestaň, hneď.“
„Mám. Vás. Odbachnúť. Oboch,“ zvrtoľ zbraň ku Martinovi. Ten cúvol. Detektív na neho pozrel a pokrútil hlavou.
„Nemal si sem chodiť.“
„Ešte ma musí dostať domov.“
„O tom to je? O to ti ide?“
„Presne. Uniesol ma. A pekne ma zvezie domov,“ stuhol, keď začul naftový motor. Detektív Droppa tiež zvrtoľ svoju tvár k trati. Motorový vozeň svietil a skúšal naštartovať. V momente zhasol a stíchol. Martin si pretrel tvár.
„To sa nestalo.“
„Videl som to, určite sa to stalo,“ detektív pomaly dokráčal k Spisovateľovi. Opäť mu chytil ruky a vytrhol a vzal mu zbraň. Spisovateľ vytiahol z vrečka skrutkovač a vrazil ho detektívovi do predlaktia. Vytiahol ho a švihol ho sme-

rom na hrud'. To ho už Martin držal pod pazuchami a ťahal ho od detektíva preč. Spisovateľa sa ohnal na Martina. Hrot skrutkovača preletel len pár milimetrov pred Martinovou tvárou. Ten ho pustil. Spisovateľove temeno narazilo o tvrdý podklad, však o chvíľu opäť stál na nohách. Martin si pozrel na ruky a rýchlo ich vystrel smerom na Spisovateľa. Znova si prezrel dlane. Roztvoril ju smerom na pomaly približujúceho sa Spisovateľa. Nič. Detektív zastal za Spisovateľom. Martin zatvoril oči aj dlaň. Predstavil si elektrický výboj. Ako mu z hrude prechádza do ruky. Natiahol ruku k blížiacemu sa Spisovateľovi a roztvoril dlaň aj oči. Modrý záblesk vyletel z jeho ruky a odhodil Spisovateľa o päť metrov dozadu. Detektív pozrel na Martina.

„Čo do pekla...“

„Je to pre mňa nové,“ Martin dobehol nad Spisovateľa, „dúfam, že som ho neumažil.“

„Ako?“

„Čierne mačky. Vražedná šialená ženská a zjavne som prežil niečo čo som nemal, a teraz ticho,“ Martin chytil Spisovateľovu ruku. Nahmatal mu tep.

„Pomoc,“ doľahol ženský výkrik z útrov školy.

Dievča stláčalo plastový pohár a hľadelo na strom, ktorý vial v miernom vánku. Pred budovou zastavilo auto. Svetlomety zhasli a z vozidla vyšla nízka zavalitá žena. Pod pazuchou držala predmet obdĺžnikového tvaru. Z diaľky ho nebolo možné rozoznať. Vošla do budovy internátu. V tom dievča pustilo plastový pohár na zem a mumlalo vďaka dlani na tvári.

„Tíško dievčatko, tíško,“ šepot do jej ucha ju mrazil na chrbte. Uvoľnila si ústa a zahryzla do prstov osobu, ktorá stála za ňou. Ruka ju chytila pod krk. Jedine načo nabrala dosť dychu prešlo celou budovou.

„POMOC!“

„Ale ticho,“ pocítil facku a následne strhnutie spacieho vaku. Odhodená na zem pozerala na Jozefa Krátkeho, ktorý vytiahol púta. Pohľad v očiach mal prázdny, zdrapil ju za nohu a dotiahol ju k radiátoru. Skríkla. Pripol jej nohu o rúru a znova jej chytil tvár.

„Nekrič,“ vzal knihu a udrel ju po ústach. Rukami sa mu snažila vraziť, no nedosiahla mu na tvár. Búchala mu po rebrách, ktoré mal dosť pevné. Chytil ju okolo krku a rozkročmo si sadol na jej ploché odhalené brucho. Uvoľnila si ruku a udrela ho priamo do nosa, na to sa zvalil v bolesti na bok. Načiahla sa za knihou, podarilo sa jej nahmatať najhrubšiu na stolíku. Udrela mu ňou po tvári, skončil na zemi. Pozrela si na nohu a potom na telo. Pritiahla k sebe vak a dala si ho cez telo. Začala vzlykať.

„Prosím, prosím, chcem ísť domov.“

„Už, odvezie ťa,“ Spisovateľ k nej pristúpil, „len pokoj.“

„No poďme na to,“ detektív odopol púta. Počkal kým sa dievča postaví a spoločne s ňou vyšli k čiernemu automobilu na parkovisku pred školou.

„A čo on?“ Martin hľadel na omráčené telo Jozefa.

„No, počkáme kým vsta...“ Spisovateľ pocítil tuhé zovretie okolo členku, tak prudké, že stratil balans. Dopadol na zem a Jozef na neho rukou pritlačil, najprv do hrude a potom na krk. Kolenami mu zaistil ruky, aby sa nemohol brániť. Martin ustúpil a pozrel si na ruky. Spisovateľ pokrútil hlavou, Martin pozrel na Jozefa, ten vzal knihu a hodil ju po Maťovi. Ten uskočil a rozbehol sa do chodby. Jozef vrazil päšťou do Spisovateľovej tváre a vyskočil na nohy. Vyrzil do chodby za Martinom.

Kráčal pomaly tmavými chodbami školy, pri každom rohu spomalil a naklonil sa tak, aby videl, čo ho tam čaká. Všade bolo ticho a prázdno. Drevené dvere s nápisom CYAN zavrzgali. Jozef s úsmevom prišiel k dverám, bez váhania ich otvoril a vošiel do haly s vysokým stropom. Vzal drevenú palicu opretú o kovovú stienku

a vyšiel k oddielovým stienkami haly. Zatahal nosom a prešiel popri drevených skrinkách hľadiac všade na vôkol. Na stole v jednom bloku zbadal drobný prenosný počítač. Vošiel do daného bloku. Stolička za stolom s monitorom pri stene náhle prešla k stene. Kútiky úst sa mu zdvihli. Jozef si narovnal chrbát a napravil si palicu v rukách. Pristúpil ku stolu a vyšiel pred Martina so širokým úškrnom. Ten úškrn ktorý mu ostal aj potom čo mu Martin do neho vrazil hasiacim prístrojom a on narazil do poličky a ľahol si na zem. Martin mu vyhrnul rukáv na pred tým zlomenej ruke. Videl malú bodnú ranu.

„Jasné, zlomená, paralyzovaná ty idiot,“ pozrel na svoje ruky, opäť mu iskrili. Položil ich na hrud' pána Krátkeho. Toho myklo a prebral sa.

„Moja hlava,“ chytil si tvár, „čo sa stalo?“

„Hasiaci prístroj vám dal pusu.“

„Čože?“

„Snažili ste sa nás tu prizabiť,“ pomohol mu vstať.

„Za to sa hlboko ospravedlňujem.“

„Prijíma sa.“

„Maťo!?“ Spisovateľov hlas doľahol z chodby.

„Už je to v pohode,“ Martin pozrel na svoje ruky, ktoré boli opäť pokojné.

Detektív Droppa a Jozef Krátky nastúpili do automobilu a vyrazili na svoju púť domov. Martin pozrel na Spisovateľa v rannom svetle.

„Tie modriny vyzerajú desne.“

„Ehm,“ Spisovateľ pozrel do zeme, „aspoň vyzerám ako chlap, nie?“

„Tak trochu,“ prešli po ulici k Túlavej, pred ktorou stal rušeň radu sedemstoštyridsaťdva pripravený na zapriahnutie.

„Kedy to asi bude?“

„Asi zajtra, ak si švihnú," Spisovateľ otvoril dvere Túlavej, vošiel do priestoru s knihami. Pozrel na malý zelený zápisník. Pokrútil hlavou a sadol si na sedačku.

„Dúfam, že ma čoskoro zavezieš domov," Martin ruky oprel o pult pri okne, „aj keď je to celkom dobrodružstvo."

„Vážne chceš ísť domov? Aj keď vyhadzuješ elektrické výboje?"

„Aspoň povedať matke čo so mnou je," vydýchol, „osobne. Elektrické výboje dáko zvládnem."

„Ako myslíš, tak až to spravia, tak sa prevezieme," pozrel na Martina.

„Môžem potom cestovať s tebou?"

„Zrazu?"

„Je to zaujímavá zmena, byť mimo domova."

„Ja by som sa rád už vrátil domov."

„A prečo sa nevrátiš?"

„Lebo môj príbeh ešte neskončil. A keď bude končiť, nebude sa mať kto vrátiť."

„Čo tým myslíš?"

„Ale nič, to len tak trepem," vyskočil na nohy, „hybaj, chcem sa niekam pozrieť."

„Už?"

„Však máme celý deň voľno," vyskočil a kývol chlapovi v oranžovo modrom kostýme, ktorý vyšiel spomedzi dvoch koľajových vozidiel.

„Podľa škody, to bude do zajtra hotové," informoval Spisovateľa, ktorý počkal kým Martin zatvoril dvere. Rušňový konvoj pomaly vyrazil do depa, kde Túlavú opravujú. Martin kráčal popri Spisovateľovi k zastávke električky.

KONIEC DRU....

„Ale no tak, vydrž ešte chvíľu, ešte mám čo do toho povedať.“

Končeky prstov sa spojili pred šestnástimi obrazovkami, ktoré ukazovali rôzne obrazy. Štyri z nich napríklad ukazovali interiér Túlavej, štyri ďalšie sledovali pohyb Spisovateľa z každej strany. Štyri ďalšie zobrazovali Amandu a Dávida. A ďalšie dve ukazovali fontánu a zvyšné Kultúrny dom v Prievidzi. Ukazovák rúk sa dotkli nosa a osoba sa oprela do operadla.

„Vôbec nesleduje príbeh. Úplne ho vykoľajil.“

„To napraviš, že papá?“ ženský hlas doláhol od dverí.

„Samozrejme zlatičko. Musím, inak všetko vyšlo na zmar.“

„Milujem tvoje plány, papá,“ mladá žena k osobe na sedadle prišla a pozrela na obrazovku, „papá, kedy bude môj čas?“

„Už čoskoro dieťa, už čoskoro skončíš jeho príbeh.“

„A teraz si môžeš skončiť svoju takzvanú sériu.“

Túlavá S02E03 Pod školou
Text: Špajdy
Obálka: Špajdy
©2016 Špajdy
Zverejnené na eKnizky.sk